

Délvidéki csupa-kín-rímes játék

Taripistának széttekintve düledékeinken,
a végvári vitézek „nótájára”,
a Balassi-kard mellé

Pöcse van a menyasszonynak,
s a kopók tovább araszolnak
a délvidéki aortán, táncolnak
a legyenek a tortán, s mi van,
ha az ember kiterítve is halad....
Mint a vert hadak, mert egyre
távolodik az otthon,
gázló lábunk meg-meginog,
de hajt tovább az
ösztön, gázló lábunkat
hínár-iszalag kötözi,
a folyton mozgó, hullámzó
anyaföldet
embervér öntözi...

Ránk jár, délvidéki kutyaütőkre
a rúd, s a fájás, jobb ez
mint a kétrét állás,
e sátán írta házi áldás,
mert így írtok én, fába
fogalmazom a gázt,
késsel nyesem, nyúzom
a géz alatti tar-
tományt esténként,
az estikén ezen
az ide-oda hintázó
istenverte tájon.

Mert vesztőhelyünk, Arad,
kő kövön marad, se parancsra
ahogy a miniszterelnök
saját kivégzésén tette,
Éljen a haza! Vadászok!
Tűz ! – s lehullt, holtan
omolva össze, 1849 októberébe.
Szól ma is kivégzési parancs

pusztatemplomi sivításban,
denevéráradásban
keselyű-záporos térben, ki
csak ült a köveken,
ki meg térden, állva
imádva az őszben a tavasz,
kiáltó szavunkra hervatag
a válasz, panaszos szavunkra
is panasz, s a régi
Aranyos Szegeletből
mi maradt?

Makrélaillat és Aracs
hiányzó orgona és hiányzó
sípok zenéje, dúlt
hitek egekbe nyúló
katedrális, millió vérző
pipacstenger között
is győzedelmes úrpalotánk
Aracs, nyomorúságunk
Temploma, ezen akáccal benőtt
szurdos portán vár a vártán,
megkötjük lovunkat
szomorúfüzekben gazdag tájon,
szomorúság kín ül a lapályon,
dévajul üvölt ránk minden
dévaj utunk, déja vu-nk
kísértetsziget-államunk,
törjön össze minden katedrális,
tornya zúzza halomra a bosszú,
kiáltson a fában bosszút
a szű is, hittel, hűséggel
megvert barátom, sírig
tartson az isten, mint
ponton az í, legyen bár
acél éles fénnel felcsillanó,
feszülő nyilak elől
ki nem térő, a rettenettel
is bátran szembenéző.

Janicsár sorsban, orvlövész
átkok záporoznak ma is reánk.
De nem oly becses ma sem az
irhánk, írjuk ma is fűszálak
hegyével, dércsípte ráncos
delelő bogáncs élével, bánatos
bánáti elnyúló süket
ölelő-öldökléssel, hogy
málló kövek látványa sem riaszt,
mert túléli a gyertyafény a viaszt,
s ha a kőből nem marad más,
csak kövecske, széthulló mézsként
omló habarcs, a kegyeske zsarnok
hódítók, megállás, megállni
a romtemplom s a lapszél

is némán vall, szelekkel vajúdva,
csendesesen rikoltoz,
– hit a reményünk, remény hitünk –,
s míg szavunkra törve dalunkat
szánktól a halál el nem
oldozza, omolva-bomolva bár,
oldozva-foldozva, s végül
elorzva, míg ránk nem borul
a csillagos ég aracsos létünk
agancsán fény világlik,
Nap nélkül is derül az ég,
s inkább földönfut mind,
ki égbe vágy, hazát végül itt
talál, ki mégis hazavágyik